

de Forhandlinger, der gik forud for dette Forslag, fra Højreregeringens Side fremsattes nogle Betæneligheder mod Forslaget, idet man mente, at man ikke maatte opfordre Kommunerne til at kaste nogen Del af Fattigbyrden over paa Statskassen. Denne Betænelighed kunde der den Gang maaske være nogen Grund til at nære, men den maa i ethvert Tilfælde være falden bort senere, thi efter den Tid have vi jo faaet en Del Love i Begyndelsen af 90erne, i hvilke Statskassen har kastet en hel Del af de Byrder, som den skulde bære, over paa Kommunerne, og det er jo da rimeligt, at man nu har Lov at komme tilbage til Statskassen og sige: Nu ville Kommunerne hjælpe, men saa maa Staten støtte os.

Der kunde maaske ogsaa fremsættes Betæneligheder i andre Retninger. Man kunde mene, at de privates Bidrag til de fattiges Kasse vilde svinde, naar de fattiges Kasse blev støttet af Staten, men dette vil jeg ikke tillægge nogen Betydning, skønt jeg ganske vist har hørt udtale — hvad der i og for sig ikke lyder saa urimeligt —: „I skulle ikke give til de fattiges Kasse! Naar I ville give til de fattige, giv saa hellere direkte, for de fattiges Kasse faar Støtte af Kommunkassen, naar den ikke kan fyldestgøre de Formaal, den skal opfylde.“ Det er navnlig paa Landet, man fremsætter denne Betragtning, men jeg indrømmer, at man ikke skal være saa bange for den.

Jeg har ogsaa hørt fremsætte den Betragtning, at nærliggende Kommuner ville vælte en Del af Byrden over paa Statskassen som Følge af Udsigten til at faa dette Tilskud. Men dette Tilskud er jo i Virkeligheden saa ringe, at ingen Kommune af den Grund vil svigte sin Pligt.

Jeg for mit Vedkommende kan fuldt ud slutte mig til Forslaget, og jeg mener heri at være i Overensstemmelse med mine Meningsfæller her i Tinget. Vi ere ganske vist kun faa, det skal jeg villig indrømme. Jeg haaber, at Forslaget skal kunne gaa glat igennem Rigsdagen.

Sabroe: Det ærede Medlem, der nu satte sig, har ved sine Udtalelser anerkendt Berettigelsen af min Paastand, at man i Byerne har forsømt at varetage den fri Fattigpleje, som paahviler de fri Fattigkasser. Naar det ærede Medlem som Forsvar for Højre i Købstæderne anfører, at der er mange Højrebyraad, der slet ikke have nogen Anelse om, at de have Lov til

at bevilge Tilskud til de fri Fattigkasser, forekommer det mig, at det ikke er ganske fair af det ærede Medlem over for sine Meningsfæller.

Formanden: Udtrykket „fair“ kan ikke bruges i denne Sammenhæng.

Sabroe: Saa vil jeg sige, at det er ikke videre hensynsfuldt over for Meningsfællerne i Byerne at afsløre den Uvidenhed, de svæve i. Men naar de ere saa uvidende, at de ikke vide, hvad alle Sogneraad vide og alle almindelige Folk i Landet, forstaar jeg godt, der er saa megen Trang i Byerne til at fjerne de sidste Rester af Højre der, hvor den almindelige Vælgerklasse kan gøre det.

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Jeg kan i denne Sag henholde mig til mine Udtalelser, da vi paa et tidligere Tidspunkt i denne Samling, i December Maaned, havde Lejlighed til at behandle det samme Spørgsmaal om Statstilskud til de fri Fattigkasser. Det tør forventes, at den Størrelse, hvortil Tilskuddet er sat, meget vil forringe de Betæneligheder, der maatte kunne næres mod Lovforslaget af Hensyn til det finansielle, medens samtidig Beløbet er af en saadan Størrelse, at det vil faa virkelig Betydning for de fri Fattigkasser. Jeg skal i Forbindelse dermed udtale min Glæde over den almindelige Samstemning, dette Lovforslag har mødt her i Tinget.

Til selve Lovforslaget har jeg kun en ganske enkelt Bemærkning at gøre, og da jeg forudsætter, at Lovforslaget af Hensyn til det sene Tidspunkt af Samlingen ikke bliver gjort til Genstand for Udvalgsbehandling, fremsætter jeg den her. Jeg vil bede de ærede Forslagsstillere om at tage den i § 2 foreslaaede Ordning under fornyet Overvejelse og om muligt til næste Behandling ændre dette i Overensstemmelse med den almindelig gældende Praksis. I § 2 bestemmes, at enhver Kommune, der ønsker Del i Statstilskuddet, skal indsende Kvittering for sit Bidrag til Fattigkassen til Indenrigsministeriet og derfra igen modtage Anvisning. Jeg vil foreslaa, at man her gaar samme Vej, som er anvist i Alderdomsunderstøttelsesloven, og som i det hele taget er den almindelige, at de indsende Dokumentationen til Overøvrigheden, Amtmanden, som saa samler det hele og sender det videre. Jeg tror, det vil være det mest praktiske. Det